

1737 2den Del. af Finanslovs. f. Finanssaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 1738

langvarige Forhandlinger imellem Krigsministeriet, Indenrigsministeriet og de paa gjældende Communalbestyrelser, at det er lykkedes at komme til den Overenskomst, som nu foreligger til Thingets Billigelse, men følger man nu Mindretallet og nægter den foreslaaede Udbetaling af Statskassen af det calculerede Beløb af 4,596 Rd., vil man kaste hele den trufne Ordning tilbage og fremkalde en fornyet Forhandling mellem begge Ministerierne samt Communalbestyrelserne. Det er umuligt for mig at forudsæe, hvilken Udgang disse Forhandlinger ville faae; men i ethvert Fald vil man paaføre de paagjældende Underofficerer et uebliffligt Tab, og det er meget muligt, at Forholdene da ikke kunne ordnes, uden at man maa tye til den lovgivende Magts Bistand. Naar det ærede Medlem har henvist til, at man ikke burde gjøre nogen Forandring i de bestaaende Sønningsslove, som jo skulle revideres om kort Tid — jeg troer ogsaa, han henviste til Hærlovens forestaaende Revision — mener jeg, at dette Argument ikke har faa megen Vægt, som han vilde tillægge det, idet der bevislig egentlig ikke ved Ministeriets Forslag skeer: nogen virkelig Forandring i de bestaaende Forhold, idetmindste ikke for Statskassens Vedkommende. Naar der ikke er Spørgsmaal om større Beløb end det, hvorom der handles i dette Tilfælde, troer jeg ikke, det er rigtigt af Rigsdagen at nægte dette Beløbs Udbetaling af Statskassen og at udsætte sig for alle de Vidtløftigheder, som ville blive Følger deraf. Jeg skal saaledes tillade mig atter idag ret indstændigt at anmode det høje Thing om, ikke at stemme for Forslaget under Nr. 12.

Maa det være mig tilladt, da jeg idag har faaet Ordet, at komme tilbage til et andet Punkt, som blev omtalt igaar. Det var min Hensigt igaar at omtale det, men jeg forglemt det, og skjøndt det efter de Dplysninger, der ere blevne meddeelte af den ærede Indenrigsminister og af det ærede Medlem for Ddense (Koch), kunde synes mindre nødven-

digt, at jeg fremkommer med yderligere Udtalelser derom, vil jeg dog ikke undlade det, da den Contract, hvorom der her er Spørgsmaal, nemlig om Vortforpagtningen af Kjøkkenhaven ved Ddense Slot, er afsluttet i den Tid, da jeg havde den Ære at være Indenrigsminister. Jeg kan forfikkre det ærede Udvalg om, at denne Sag dengang har været Gjenstand for meget nøie Undersøgelse og Dverveielse i Indenrigsministeriet, og at de to Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Vortforpagtningen af Kjøkkenhaven og Spørgsmaalet om Ombygningen af Gartnerboligen, efter mit udtrykkelige Forlangende fra Begyndelsen af have været holdte aldeles ude fra hinanden. Det første Spørgsmaal var: Er der ikke Anledning til at forhøje den aarlige Afgift af Kjøkkenhaven, og dette blev indrømmet af den Autoritet, til hvilken Indenrigsministeriet henvendte sig. Afgiften blev derefter forhøjet fra 100 til 250 Rd., og den nuværende Forpagter erklærede sig villig til at gaae ind paa denne Forhøielse. Derefter fremkom Spørgsmaalet om Ombygning af Gartnerboligen. Dennes Tilstand er tilstrækkelig skildret af det ærede Medlem fra Ddense, og jeg skal derfor ikke komme tilbage dertil; men det er klart, at Boligen i sin nuværende Forsatning er saagodt som ubrugelig og truer med om kort Tid at styrte sammen. Spørgsmaalet blev altsaa: Skal man henvende sig til Rigsdagen med Begjæring om Bevilling til Ombygning, eller kan man ikke anbringe Garneren paa en eller anden Maade. Gartneren paa Ddense Slot er i en dobbelt Stilling; idet han er Slotsgartner ved Slottet og tillige Forpagter af Kjøkkenhaven. Som Slotsgartner har han Ret til en Friholtig; og det var da naturligt at undersøge, om der ikke kunde anvises ham en anden paa Slottet, men som Forpagter af Kjøkkenhaven gjorde han Indvending derimod, idet Boligen paa Slottet saagodt som vilde gjøre det umuligt for ham at afhænde de Producter, han frembragte i Kjøkkenhaven, eller at føre det